Ta oli jo muidugi nõrka laadi inimene ja et ta ennast wäga wara jalale ajas, seepärast jäi ta raskeste haigeks. Armas sõber; waat seda nimetakse „raskeks ajaks," mis nüüd seal majas oli. Äi oli pime ja tarwitas isegi talutajat, laste isa oli hommikust õhtuni omas ammetis, ema suremas haige, ja lapsed weel kõik wäetimad, kes pidi seal teist aitama; sest ühed olid wanast wäetimad ja teised lastest nõdremad, ja kommodi sahtlis mitte kopikat raha.

Aga pea! — lugija uulteſt loen: „Miks ta ei wõtnud enesele parema koha?"

Jah, sunga teeme suure liũna, aga kättega ei saa meie kärbase pesagi walmis.

Jumal tänatud, et meie kirjutaja niisugune tuule-tallaja ei olnud; ta lootis Jumala peale.

Kui ta nüüd kudagi muud wiisi enam läbi ei saand, siis wõttis ta pasi-mutri majasse ja see oli nii kaua neil, kunni haige terweks sai ja ise oma majatallitust toimetada wõis.

Tohter oli ka oma seitse nädalat sisse ja wälja läinud ning oli üks neist, kes aptekrid rikkaks, aga rahwa waeseks teewad ja kes oma ladina keele sedelist enam abi ootas, kui suurelt Jumalalt

eneselt. Waene kirjutaja pidi selle wõtma, sest ta elas ta naabris ja oli muidu kuulus tohter.

Jumalale tänu, ta abikaasa sai wiimaks kül jälle terweks, aga last ei wõinud ta imetada, sest et ta wäga nõder oli; seepärast pidi siis laps lehma piimaga üleskaswatud saama. Kerge kül öölda, aga kus tüli ots ja mis piim maksma tuli? Ja kui aasta lõpp tuli, seal saatis siis apteker oma seitsme küünrase rehkmungi ja tohter niisama: pasi-mutter tahtis oma palka ning piimamutter ja kingsep päriſid oma.

Kui nüüd meie waene kirjutaja koju tuli, siis arwas ta kõik, ülemalnimetud pärijate summad kokku ja — oh heldeke! — seda oli kokku kolmkümmend rubla rohkem, kui et tal hinge taga raha oli, ja nüüd olid tal raugal pealegi wõlad kaelas. Seal suures õhkas ta nüüd korra nõnda, et wana äi seda teise tuppa kuulis ja küsis: „Ludwig, mu poeg, mis su südant nõnda koormab, et ja nii wäga raskeste õhkad?"

Nüüd püüdis ta seda oma äia eest kül warjata ja tegi hoopis teist juttu, aga wana inimene tündis kül, mis seesugune õhkamine tähendas,